

THẾ GIỚI SÁCH

Loan - từ cuộc đời của một con chim phượng hoàng

Tác giả: Isabelle Müller / NXB Tổng hợp TP.HCM

Tác phẩm là cuốn phim hồi ức về cuộc đời của Loan, người đàn bà Việt bị số phận đẩy trôi như bèo dạt trong sóng nước, chịu nhiều bất cực ngay từ nhỏ cho đến khi trưởng thành. Nhưng sự vươn lên, không đầu hàng số phận, cùng sự giúp đỡ của những người tốt trên đường đời, giúp Loan vượt qua những định kiến về giới, hủ tục và cả sự phân biệt đối xử màu da khi sống ở phương Tây.

Bỏ trốn khỏi cuộc hôn nhân sắp đặt ở tuổi 12

Loan ở tuổi 12 đã trốn khỏi nhà trước khi đám cưới sắp đặt chuẩn bị diễn ra. Hành trình chạy trốn của Loan còn nhiều gian nan, khổ ải trước khi đến được với tự do thực sự về sau.

Bà Loan khi vừa xuống tàu tại Columbo, Ceylon (trên đường đi Pháp năm 1955). Ảnh: TL.

Giai đoạn khốn khó khiến anh cả của tôi phải tạm dừng việc đi học, may mắn thay chỉ kéo dài mấy tháng. Tôi nhận thấy anh đã trở nên cáu bẳn như thế nào vì việc này. Sau đó cuộc sống của chúng tôi bình thường trở lại.

Như mọi khi mẹ gánh nước từ sông lên, dùng khăn vải để lọc rồi rót vào hai can lớn bằng kim loại. Chúng tôi dùng nước này để nấu cơm và nấu nước trà. Rau quả có trở lại, ông ngoại còn cung cấp thêm cho chúng tôi thịt và tôm để nấu canh ăn với cơm. Sau này anh Hòe còn tham gia đi săn cùng với những nam thanh niên khác, và khi lần đầu tiên họ khiêng về một con hoẵng bắn được, cả nhà đã reo lên hoan hỉ.

Lũ con gái chú **quên** ột ngày khi chúng tôi quay **Tương lai của sự gả bán** h anh cả, tay chỉ về hướng tôi **Bỏ trốn khỏi cuộc hôn nhân sắp đặt ở tuổi 12** i và mở một chai rượu rum. **Tôi tê dại khi biết mình bị bán vào nhà thờ** hà, trong lòng thấy bất an. Má **Tôi tê dại khi biết mình bị bán vào nhà thờ** ại khi tôi nhận ra người đàn ông lạ mặt: Ông ta chính là người mà tôi đã có lần nghe trộm khi nói chuyện với bố tôi - tôi đã được hứa gả cho con trai của ông ta!

Anh tôi theo tiễn ông ta một đoạn và tỏ ra mãn nguyện khi quay trở lại. “Lại đây”, anh ta gọi tôi khi vào đến nhà. Đầy căng thẳng, tôi đi đến chỗ anh, với hy vọng không bị nhận ra là mình đang bị run rẩy. Anh ngồi xuống. Tôi đứng yên.

“Mày biết đấy, nhà ta đang gặp khó. Anh chẳng thể lo được hết cho mọi người. Vì vậy mà tao đã quyết định làm lịch cưới của mày sớm hơn. Gia đình chồng mày thật tốt bụng và đã đồng ý rước dâu về sớm hơn. Trước mùa mưa các cụ sẽ nhuộm lại răng cho mày, và sau khi nhận đồ lễ cưới, mẹ và anh sẽ đưa em đến nhà người ta. Tháng mười sẽ làm lễ cưới. Mọi chuyện là như vậy, bây giờ thì mày đi đi!”. Nói xong anh ta vợ lấy một cuốn sách với vẻ ngạo mạn và bắt đầu đọc, không thèm đếm xỉa gì đến tôi nữa. Trên môi anh ta thấp thoáng một nụ cười.

Hoàn toàn lặng lẽ, tôi rời khỏi căn nhà. Tôi đã hết run và bình tĩnh một cách lạ thường. Chỉ trái tim tôi là trĩu nặng như đá đè, đến mức không còn cả chỗ cho sự căm hờn. Trước ngày sinh nhật lần thứ mười hai của tôi, hai con lợn đã hứa sẽ được mang đến, và một người đàn ông lạ hoặc sẽ cưới và chiếm đoạt tôi làm vợ.

Tôi quay lại ngay với việc nhà, liếc thấy qua đuôi mắt mẹ đang bận rộn chế biến hai con bồ câu rừng cho bữa ăn tối. Trước mâm cơm, anh cả tôi lại sẽ lăn xả vào những miếng ngon như một con thú dữ và chỉ chừa lại cho mấy anh em chúng tôi phần đầu và cánh. Còn mẹ thì, lặng lẽ như mọi lần, sẽ ăn phần thức ăn còn sót lại của chúng tôi. Hình dung rằng mình sẽ sống cuộc đời của một người đàn bà nhẫn nhục như mẹ vượt quá sức chịu đựng của tôi, và ngay trong buổi tối hôm đó, khi mọi người đã ngủ say, tôi đã đi đến một quyết định. Tôi sẽ bỏ trốn.

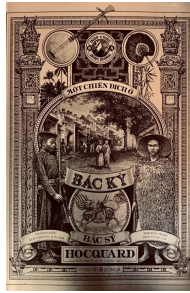
Còn hai tuần nữa mới đến rằm, vàng trăng khuyết còn chênh lệch ở phía cuối trời. Chẳng mang theo một thứ đồ đạc gì, tôi băng chân trần qua đêm về hướng bắc, bụng chứa đầy hờn tủi và không hề ngoái mặt lại một lần. Trước khi rạng đông hiện lên, có đôi vợ chồng già cho tôi ngồi lên chiếc xe kéo của họ, trên xe có mấy con gà, một chiếc bàn và hai chiếc ghế, toàn bộ gia sản của họ.

Họ không chất vấn tôi và để tôi ngủ cho đến khi xe tới Vinh vào buổi chiều. Tôi quyết định ở lại đây. Tôi nhảy xuống đất, cảm ơn và vẫy theo đôi vợ chồng già cho đến khi họ đi khuất. Ở Vinh, tôi đi từ nhà họ qua nhà kia để tìm việc làm. Tôi kể với mọi người rằng mình đang trên đường đi tìm người bố bị thất lạc và cần có việc để sống qua bữa và đi tiếp.

Người ta khuyên tôi đến thử vận tại cửa hàng bán đồ trang sức. Ở đó một người phụ nữ trung niên với thái độ thân thiện nhận tôi làm người ở. Tôi có nhiệm vụ giặt và ủi quần áo cho bà ấy, bà không trả lương, nhưng mỗi ngày cho tôi một bữa ăn nóng. Tôi còn phải đi lấy nước sạch

Vào sáng hôm s **quên** hàng này. Sau
vài tiếng đồng l **Tương lai của sự gả bán** nhà để đi
ngắm nghĩa ph **Bỏ trốn khỏi cuộc hôn nhân sắp đặt ở tuổi 12** của mình như
thường lệ. Lần **Tôi tề đại khi biết mình bị bán vào nhà thờ'** iên nghiệp,
ông ta lạnh lẫ 'Tôi tề đại khi biết mình bị bán vào nhà thờ' 1 một que gỗ
dài và mỏng. Tôi cung nưn thay nưieu tre em chơi trên đường phố,
chúng khiến tôi nhớ gia đình. Nhưng tôi gạt các hồi ức của mình sang
một bên. Tự do, đó là một cảm giác thật mới và đẹp đẽ!

SÁCH HAY

**Một chiến dịch ở
Bắc Kỳ**

**Đi như tờ giấy
trắng**

**Bill Gates
vong lớn
quá trình
thành công
Micros**

Tạp chí điện tử Tri thức

Cơ quan chủ quản: Hội Xuất bản Việt Nam

Giấy phép báo chí: số 75/GP-BTTTT và số 442/GP-BTTTT do Bộ Thông tin và Truyền thông cấp ngày 26/02/2020 và ngày 29/11/2023

Phó tổng biên tập phụ trách: Lâm Quang Hiếu

© Toàn bộ bản quyền thuộc Tri thức

Tòa soạn: Tầng 10, D29 Phạm Văn Bạch, Quận Cầu Giấy, Hà Nội

Hotline: 0931.222.666

Liên hệ: toasoan@zingnews.vn

